

много гжста, затова не усѣщали студове. Така живѣли вълцитѣ до втора пролѣтъ.

3.

Прѣзъ априлѣ, когато се изгубилъ снѣга и полето се раззеленило, вълцитѣ се промѣнили изведнажъ. Тѣ станали неспокойни и сѣкашъ подивѣли. Очитѣ имъ гледали нѣкакъ си страшно, а по едно врѣме тѣ почнали да странятъ отъ хората и отъ своитѣ кучета — другари. Единъ прѣкрасенъ день Сивчо се изгубилъ. Цѣли три дни го нѣмало, чакъ на четвъртия день се завърналъ одърпанъ, гладенъ. Той станалъ зълъ и се озѣбилъ даже на брата си Гривча, когато се срѣщнали за пръвъ пътъ слѣдъ раздѣлата.

Една сутрина намѣрили на двора удавена пуйка. Всички въ кѣщи прѣдполагали, че това е работа на кума лиса, никой не обвинявалъ двѣтѣ вълчета.

Слѣдъ тази случка почти всѣка сутрина намѣрвали или удавена гжска, или патка или друга пуйка, но за чудо никаква слѣда нѣмало отъ лисица.

Веднажъ на двора спокойно си пригризвали нѣколко овци. Ненадѣйно върху тѣхъ нападнали Сивчо и Гривчо. Притекли се на помощъ отъ кѣщи, но било вече късно. Една овца се търкаляла съ прѣхапана шия.

Сега вече станало явно, че двамата сиви братя сѣ удавили по-рано домашнитѣ птици. И ако ги държатъ пакъ така свободни, тѣ непрѣменно ще направятъ и други нѣкои пакости. Вързали ги въ синджирѣ.

Иванчо много съжелявалъ своитѣ вълчета, които не можели вече да се разхождатъ по дво-